

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2014r.
spraw **P. S.**
skazanego z art. 157 § 1 kk i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 października 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 3 kwietnia 2013 r.;

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2013 r. P. S. skazany został za przestępstwa:

1. z art. 190 § 1 k.k. – na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
2. z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 57 a § 1 k.k. – na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie na karę 1 roku pozbawienia wolności; nadto na podstawie 46 § 2 k.k. orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego.

Apelacja obrońcy, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, kwestionowała przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. oraz

przyjęcie chuligańskiego charakteru występku przypisanego w pkt. II, nadto zarzuciła rażącą niewspółmierność kary. W apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzucono rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności oraz orzeczonej nawiązki.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 9 października 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył orzeczoną w pkt. II karę pozbawienia wolności do 1 roku i 4 miesięcy rozwiązał węzeł kary łącznej i wymierzył oskarżonemu nową karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażącą obrazę prawa materialnego: 1) art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 21 k.k. w zw. z art. 53 § 2 k.k. – przez błędne przyjęcie charakteru chuligańskiego występku z art. 157 § 1 i art. 160 1 k.k., 2) art. 190 § 1 k.k. – przez błędne przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję tego przepisu. W konkluzji skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 57a § 1 k.k., oraz w tym zakresie pomniejszenie wymiaru kary pozbawienia wolności”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównując zarzuty apelacji obrońcy z zarzutami kasacji trudno nie zauważyć, że kasacja co do swej istoty, niezależnie od formalnych zarzutów rażącego naruszenia prawa materialnego, praktycznie sugeruje błędy w ustaleniach faktycznych, stanowi powielenie apelacji, sprowadza się do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, pomija natomiast argumentację sądu odwoławczego. Tymczasem Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty apelacji, w szczególności kwestionujące przyjęcie chuligańskiego charakteru czynu, w sposób wyczerpujący i przekonujący uzasadnił, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy nie zostały uwzględnione.

W kasacji nie wskazano żadnych uchybień Sądu odwoławczego, ograniczając się jedynie do wyrażenia poglądu o „nietrafnym”: nieuwzględnieniu zarzutów apelacji. W realiach sprawy zachowania sprawcy nie można uznać za motywowane w sposób realny i logiczny rzekomą „zazdrością”. Stanowisko sądów orzekających w sprawie, iż mamy do czynienia z czynem sprawcy o charakterze chuligańskim, zasługuje w pełni na aprobatę.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko prokuratora, przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.